Με το τέλος των ελληνο-περσικών πολέμων (479 π.Χ.), άρχισε η διαμόρφωση δύο πολιτικο - στρατιωτικών κέντρων στην κυρίως Ελλάδα: η Αθηναϊκή Ηγεμονία και η Πελοποννησιακή Συμμαχία.

Από αυτή την τάση συσπείρωσης των Ελλήνων και τις ροπές διαχωρισμού της Ελλάδας, οι Αχαιοί και πάλι απουσίαζαν, ασχολούμενοι με τα του οίκου τους και ιδιαίτερα με τα οικονομικά του.

Η οργάνωση των οικονομικών της Αχαΐας όμως, είχε ήδη διαφανεί από την έναρξη της Κλασσικής Εποχής (479 - 323 π.Χ.), με την κυκλοφορία των πρώτων ασημένιων νομισμάτων, που έκοψε η πόλη Αιγές, γύρω στα 480 π.Χ..

Στη συνέχεια, νομίσματα έκοψαν και κυκλοφόρησαν οι πόλεις Πελλήνη, Αιγείρα, Ελίκη και Δύμη, ενώ από τις τότε Αρκαδικές, οι πόλεις Κλείτορας και Ψωφίδα.

Εκ νέου κόπηκαν νομίσματα, στις αρχές του 4ου π.Χ. αιώνα, από τις πόλεις, Δύμη, Ελίκη και Πελλήνη.

Αυτή την περίοδο, η ταχεία ανάπτυξη της Αχαΐας, εκφράστηκε και στη γλυπτική, στην αρχιτεκτονική κ.λπ.

Εκφράστηκε, όμως - ως επακόλουθο - και στη δειλή έξοδό της από τον απομονωτισμό με την συμμετοχή της στις ελληνικές υποθέσεις. Τότε, επανεμφανίστηκαν οι Αχαιοί στο προσκήνιο της Ιστορίας, μετά τον Τρωικό Πόλεμο, συμμετέχοντας στον «Κορινθιακό Πόλεμο» (395 - 387 π.Χ.), στο μετέπειτα «Θηβαϊκό» (371 - 362 π.Χ.) και στο λεγόμενο «Ιερό Πόλεμο» (355 - 345 π.Χ.), ο οποίος προσέφερε στους Μακεδόνες τις ευκαιρίες που ζητούσαν, για να επέμβουν στα ελληνικά πράγματα.

Μετά τη μάχη της Χαιρώνειας (338 π.Χ.), όπου αναδείχτηκε περίτρανα η ανωτερότητα του στρατού του Φιλίππου Β΄, ο ελλαδικός χώρος ενοποιήθηκε, κατά πρώτη φορά, με τη δύναμη

των μακεδονικών όπλων.

Οι Μακεδόνες «κατακτητές», τότε, τοποθέτησαν φρουρές στις Αχαϊκές πόλεις, εξόρισαν πολίτες και άλλαξαν το Δημοκρατικό πολίτευμα.

Στις δυναστικές έριδες των Μακεδόνων, συμμετείχαν και οι Αχαϊκές πόλεις, που, για πρώτη φορά στην ιστορία τους, είχαν διχαστεί και η κάθε μία αντιστρατευόταν το συμφέρον της άλλης. Άλλωστε, την περίοδο αυτή, το 303 π.Χ., διαλύθηκε το πανάρχαιο «Κοινό των Αχαιών» ή, όπως έχει επικρατήσει να λέγεται, η «Α΄ Αχαϊκή Συμπολιτεία».

Οι ταραχές της εποχής δεν άφησαν, βεβαίως, ανεπηρέαστες και τις παραγωγικές διαδικασίες, η αποσάθρωση των οποίων εκφράστηκε άμεσα στην οικονομία των Αχαϊκών πόλεων. Ενδεικτική της επικρατούσας κατάστασης, ήταν η οικονομική αποδιοργάνωση της Πάτρας, οι κάτοικοι της οποίας, υπό το φάσμα της ανέχειας, αναζήτησαν διεξόδους στους γύρω από αυτήν οικισμούς, της Βολίνης, των Αργυρών και της Άρβας.